

Димчо Дебелянов

Кръстопът

Аз помня кръстопът в поля безбрежни,
там с гордо пълновластие Нощта
от всички зли покраища в света
на пир извика вихрите метежни.

От юг потръгна неброима рат,
от север друга с тътен се зададе
и пламнаха сред облачни грамади
усмивките на ужаса злорад.

Аз помня вик, ту сдавен, ту издигнат
безсилно сред тържествения рев,
там пътник на смъртта пред черний зев
ридаеше, от бурята настигнат.

И може би (през рани спомням аз!)
то беше бурята на мойта мъка,
нависнала стоглава и сторъка
над моя свят в един безумен час.

Аз помня как утихна нейний пламък,
като заря на угасен пожар,
и помня, че от моя скъп олтар
не бе остало камък върху камък.

Сега понел надежи-мъртвечи,
спасен, аз бродя из пустини снежни
и своята мощ и пролетни венци
сънувам в полунощи безнадеждни.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6150>]